Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR. Få det äkta PRIS 35c. överallt. SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

TROLLGULD.

Av

E. WERNER

Översättning från tyskan

Av

GUNNAR ÖRNULF

(Forts. fr. föreg. nr.)

Det kom ett vilt, halvkvävt anskri från Ronalds läppar. Han var likblek, och hans ögon formligen borrades in i hans fästmös ansikte, som om han sökte någonting däri. Ännu förstod hon icke denna stela, glödande blick, men hon kände, att det låg något fruktansvärt däri.

— Nå? frågade Felix efter en p us. Varför talar du inte vidare? Det kunde blott en, denne rättvisans hjälte! Ty det tycks han ju vara i dina ögon, och jag . . . vad är då jag?

— Felix, jag ber dig, började Edith beklämd, men han lät henne inte tala ut.

Hans hand lades med ett järngrepp om hennes arm, han böjde sig ned mot henne så nära, att hans heta andedräkt berörde hennes kind.

— Jag gjorde dig orätt nyss, sade han med bittert hån. Du kan känna, det ser jag! Det är endast mot mig, som du alltid är iskall, mig, som du har lovat din hand! Eller har du kanske glömt det?

Det låg en knappast dold hotelse i denna fråga. Men Edith var inte tillgänglig för hotelser. Hon återgäldakallt och fast hans blick, och liknande ljód hennes svar:

— Nej, jag har givit dig mitt ord och kommer att hålla det . . . men släpp min arm, Felix, du gör mig illa!

Ronalds fingrar löste sig långsamt, han släppte hennes arm, men hans blick hängde ännu fast vid hennes ansikte med vilt forskande uttryck.

— Du måste förlåta, att jag kom så sent, började han på nytt. Jag hade en sak att göra upp först . . . i Heilsberg!

— Det var väl inte . . . hos Raimar? frågade Edith med återhållen andedräkt.

— Jo, just med herr notarien! Vi ha även muntligen förklarat krig. Jag tror, att du blir förskräckt därför? Var lugn, jag står ju frisk och sund inför dig, och även "han" är ännu i livet. Visserligen hade jag ett ögonblick, när jag stod framför honom, en tanke . . . en ren dårskap skulle det ha varit, som jag skulle ha måst böta för! Jag visste det, men det finns ögonblick, då man trots detta är i stånd till dylika dårskaper. Jag kom till besinning i rättan tid, till lycka för oss båda, men om jag förut hade varit i Gernsbach, så kanhända . . .

Han avslutade icke meningen, men hans blick ersatte orden. Edith reste sig plötsligt upp och gick fram till skrivbordet. Hon kände det, som om hon måste undfly mannen, vilken i detta ögonblick hade något tigerartat över sig.

Ronald stannade kvar på sin plats, och lampskenet föll över hans ansikte, som alltjämnt var blekt. Tystnaden varade i några minuter. Även Edith ade blivit blek, men det kom inte en stavelse över hennes läppar. Slutligen tog Felix åter till orda.

— Du erbjöd mig nyss, att vår förlovning skulle tillkännagivas, och jag upprepar: Jag vill inte mottaga detta offer utan saken förblir en hemlighet! Men detor d, som du givit mig, det behåller jag, även om du . . . skulle komma på andra tankar. Jag låter inte leka med mig! Vad som är mitt, det förblir mitt, så länge jag lever. Jag sade dig på vår förlovningsdag, att jag inte är den beräknande siffrornas man, som världen anser mig vara, därför att siffrorna ha gjort mig stor. Om demonen väcks till liv inom mig . . . så akta dig för honom!

Han talade med ett hemskt lugn, som var värre än hans hotfulla uppbrusning nyss. Därpå vände han sig om för att gå men stannade ännu en gång vid dörren.

— Jag måste fara . . . farväl!

— Tänker du fara nu? frågade Edith sakta. Natten bryter in.

— Likagott, jag måste tillbaka till SSteinfeld. Om fjorton dagar är jag i Berlin. Till dess . . . lev väl!

Han gick, och några minuter därefter hörde Edith ans vagn rulla därifrån. Hon hade sjunkit ner i länstolen framför skrivbordet och dolde ansiktet i händerna. Hon hyste i detta ögonblick blott en känsla, en iskall fasa för denne man, som först i dag visade henne sin verkliga gestalt . . . och denne mans hustru skulle hon bli!

Under tiden for Felix Ronald tillbaka till Steinfeld, där hans närvaro nu var nödvändig. Han tänkte på Ediths uppflammande glöd, då hon talade om Raimar, och det låg en grym beslutsamhet i de ord, som han halvhögt framstötte för sig själv:

— Akta er, ni båda! Jag kan förlinta, vad som är mitt . . . lämna det ifrån mig gör jag aldrig

Det var i de första dagarna av december. Marlow befann sig hos sin dotter, som han endast sällan uppsökte i hennes egna rum, och man kunde också se på hans ansikte, att det var fråga om allvarliga saker. Han gick synbart upprörd fram och tillbaka, medan Edith satt vid ett balkongfönster.

— Korteligen, slutade han just ett tal, saken blir alltmera allvarlig och hotande. Ronald förnekar visserligen allt ämt detta. Du talade ju ensam med honom; vad sade han till dig?

Edith, som satt till hälvten bortvänd, tycktes inte gärna vilja ge fadern någon redogörelse och svarade undvikande:

— Felix är nu mestadels i en stämning, som man inte kan gå till rätta med. Jag förstår det och skonar honom så mycket som möjligt. Du tycks inte ha gjort på samma sätt, pappa. Han var mycket uppretad, då han kom från dig.

— Vi ha talat om affärer, och då kan man inte vara skonsam, förklarade Marlow. Jag har öppet sagt honom, att han inte får gå så hänsynslöst till väga, inte bränna alla sina skepp bakom sig så där. Han har inte längre tyglarna i sina händer, som för två månader sedan. Vad som under tiden försports i Steinfeld, kan inte tystas ned utan vidare. Nu, då de lägre tjänstemännen och arbetarna icke längre äro rädda för sin existens, då de veta sig skyddade av offentligheten, nu tala alla. Men han vill inte höra på mig och bekymrar sig inte om mina varningar. Nästa vecka börjar processen. I det fallet hade Ronald visserligen intet val. Han måste väcka ärekränkningsprocess trots alla risker . . . . Står du fortfarande fast vid ditt beslut att närvara vid förhandlingarna?

— Ja, svarade Edith bestämt. Jag kan och vill inte vara frånvarande, då det står så mycket på spel för oss.

— För oss . . . jaså! upprepade bankiren långdraget och för därvid med en egendomligt forskande blick över dottern. Nåja, just fördenskull skulle jag ännu en gång vilja be dig att uppge denna tanke! Under dylika rättsliga förhandlingar bli ofta de mest pinsamma saker framdragna. Är du så fullkomligt säker om din självbehärskning, att du tror dig kunna visa dig blott som en främmande åhörare? Eller är det dig alldeles likgiltigt, om man just nu skulle gissa ditt förhållande till Ronald?

— Gissningen skulle vara fullständigt överflödig. Jag erbjöd Ronald redan vid vårt senaste sammanträffande i Gernsbach, att vår förlovning skulle tillkännagivas.

— Edith!

Det var ett utrop av förskräckelse, men hon fortfor:

— Han ville inte gå in på det, men jag var beredd på det.

— För Guds skull, vilken tanke! utbrast Marlow. Nu, när Ronald angripes från alla håll, skulle du offentligen erkänna dig som hans fästmö? Det var då tur, att åtminstone han var förnuftig. Han kan nu omöjligt begära . . . .

— Vad han senare obetingat kommer att begära! ifyllde Edith. Och då fordrar han endast sin rätt.

Marlow tycktes ha en motsägelse på läpparna men undertryckte den och tog plats bredvid sin dotter.

ROYAL YEAST CAKES

BAKAR UNDERBART HEMBAKAT BRÖD.

Högsta Kvalitemärke för över 50 År

— Barn, du anar inte, hur saken står, sade han i så dämpad ton som möjligt. Jag har inte velat oroa dig, men nu måste jag säga dig sanningen. Ronald har varit gränslöst . . . oförsiktig i sitt sätt att sköta sina affärer. Han har tillåtit sigsaker, som man icke kommer att förlåta honom och heller inte kan förlåta. Det är inte bara längre fråga om Steinfeld, men Steinfeld kommer att bliva hans öde. De delvisa avslöjandena där ha redan förrätt, att han inte längre kunde hålla sina verk uppe, och att aktiebolaget blott skulle tjäna till att täcka hans förluster. Därmed har han förlorat det förtroende, som uppbär honom och alla hans företag. Och så därtill en motståndare som denne Raimar . . . du vet inte, vad det betyder!

— Jo, jag vet det, sade Edith sakta.

— Jag tog angreppet från början allvarligt, sade Marlow. Att det skulle få en så fruktansvärd utsträckning och finna en sådan genklang i hela landet, hade jag emelledtid inte väntat. Alla tidningar äro ju fulla av saken, i varje samtal hör man namnen Ronald och Raimar, och sedan Raimar nu kommit hit, tycks det inte finnas något annat intresse. Det hålles ju fullkomliga partisammanträden för och emot Ronald . . . Det är en förfärlig rörelse.

— Raimar höll tal i går . . . jag läste referatett i morse.

Orden kommo skyggt och tvekande över Ediths läppar. Hon visste visserligen, att fadern varit närvarande, men det föreföll, som om hon inte vågade framställa en fråga. Hans dystra panna fårades ännu djupare, då han svarade:

— ReRferatet lämnar blott ett utdrag. Man måste ha hört och sett mannen för att förstå den oerhörda verkan. Ty Raimar har en nästan övernaturlig talegåva, han kan betvinga såväl fiende som vän med den. I går jublade man omkring honom och höjde honom till skyarna, och det var endast förspelet. Han vill naturligtvis försvara sig själv, och om han talar på detta sätt inför rätten och hänför allt och alla liksom i går . . . då är det värsta att befara.

— Det värsta? Vad är det, pappa?

— Att Raimar endast rent formellt dömes till böter eller — frikännes. Då har han segrat, då ger man honom rätt i hans anklagelse, och den dömde är Ronald.

Edith svarade intet, men hon var förskräckligt blek, och hennes läppar sammanpressades som i kramp. Fadern slöt hennes hand fast i sin, och nu darrade även hans röst.

— Mitt stackars barn! Jag är skoningslös emot dig, jag vet det, men här går det inte att dölja något. Du måste vara beredd på allt.

— Det är jag redan, pappa. Felix vill visserligen inte erkänna någonting, men hela hans sätt förråder, att det är fråga om hans vara eller icke vara. På vår förlovning har detta naturligtvis intet inflytande.

— En förlovning är ännu intet äktenskap! . . . Marlow uttalade orden långsamt och betydelsefullt. Och om du allvarligt vill . . .

— Men jag vill icke, förklarade Edith, i det hon reste sig upp och drog sin hand ur faderns.

— Älskar du Ronald?

— Det borde du ha frågat mig, pappa, när du meddelade mig hans frieri. Du underlät då att fråga mig . . . låt mig nu slippa svaret.

En tung suck trängde sig ur bankirens bröst. Han steg likaledes upp och sade:

— Vi kunna nu över huvud taget inte besluta någonting, förrän processen är avgjord.

— — —

Fru von Malendorf hade med sin lilla dotter kommit till Berlin, ty hennes bröllop, som skulle äga rum om sex veckor, och flyttningen till det nya hemmet nödvändiggjorde en mängd inköp och anordningar. Major Hartmut ville naturligtvis vara närvarande vid de rättsförhandlingar, i vilka hans vän spelade huvudrollen, och hade övertalat sin fästmö att företaga sin resa vid samma tidpunkt. De hade inte återsett varandra sedan sin förlovning, och hans permission kunde denna gång blott räknas i dagar.

Ernst Raimar, som verkligen hade för avsikt att personligen föra sin talan, var i Berlin sedan fjorton dagar, och till honom hade anslutit sig notarien Treumann, som naturligtvis också ville vara närvarande. Han for som "Vakttornets" frivillige domstolsreferent till Berlin och skickade triumfartiklar till Heilsberg. Varje morgon vid kaffet hade heilsbergarna sitt stora ögonblick. Då kom "Vakttornet," och där kunde de läsa svart på vitt, att "deras notarie" nu var mannen för dagen i erlin.

Då major Hartmut kom hem från ett besök hos sin fästmö, fann han notarien Treumann sitta och vänta på honom. Denne kände ännu en gång den trängande nödvändigheten att öppna sitt hjärta, fick därför fatt i majoren och började så utförligt berätta om sin systersons tal under gårdagen, att majoren, som också hade varit där, till slut förlorade tålamodet.

— Nåja, det var en stor framgång, men ddet kr i grrund och botten endast förpostfäktningarna. Del egentliga drabbningen äger rum först i nästa vecka. Om måndag börja förhandlingarna. Har ni redan tillförsäkrat er om plats på läktaren? trängseln kommer att bli mycket stor.

— På läktaren? upprepade Treumann med överlägsen min. Ja, där sitta åhörarna, där sitter ni, herr major . . . min plats är naturligtvis bland pressens män.

— Vad tusan nu då! Har man gett "Vakttornet" en plats? utbrast Hartmut skrattande. Man har redan haft svårt att få rum för de stora tidningarnas representanter.

— ag fick också först driva det igenom, förklarade notarien. Man var i början mycket litet tillmötesgående. En av herrarna var till och med utmanande. Han frågade mycket överlägset: Heilsberg? Vad är det för någonting? Och Vakttornet? Det verkar medeltid . . . beklagar i högsta grad! Men jag blev inte svaret skyldig. Mina herrar, sade jag, Heilsberg är en historisk stad, Heilsberg är hemort åt en viss Ernst Raimar, vilkens namn kanske inte är er alldeles obekant, och jag är hans morbror! ag hoppas, att ni kommer att beviljа min systerson den hänsynen att lämna plats åt hans fädernestads organ, representerad av en av hans närmaste anförvanter.

— Ett utmärkt tal! sade majoren erkännande. Det där med fädernestaden stämmer visserligen inte, ty rnst är berlinare, men de gör ingenting, barar det hjälper.

— Naturligtvis hjälper det! triumferade den gamle herrn. Man blev ovanligt hövlig och förbindlig, man lovade mig genast den öppnade platsen, och på fläcken hade jag ytterligare en intervju.

Hartmut skakade en smula betänksamt på huvudet.

— Herr notarie, ni låter intervjua er av hela världen. Ni vet ju, att Ernst inte tycker om detta, han själv är mycket tillbakadragen och svarar ingen. Men ni låter fråga er av förste bäste.

— Av den förste bäste? Åhå! Det var Times referent!

— Nå, då hade han kunnat fråga Ernst själv.

— Det hade han ju försökt, men Ernst var fullständigt otillgänglig som alltid. Nu råkade han höra förhandlingen om min plats och presenterade sig som representant för världsbladet. Han bad mycket artigt om några personliga notiser, som han önskade tillfoga sin artikel. Med nöje, herr kollega, sade jag, med allra största nöje! Ernst Raimar är, som jag nyss sagt, min systerson, jag har stått fadder för honom, jag känner honom, sedan han var liten. Ni finner i mig den bästa möjliga källa. I morse telegraferade jag till Heilsberg: Vakttornets referent intervjuad av Times referent. Jag skall meddela hela intervjuen!

(Forts.)

TANKAR OM RÄTTSLÄRA OCH POLITIK

Av Artur Schopenhauer.

Övers. från tyskan av J. B. L.

Ett egendomligt fel hos tyskarna är, att de söka i molnen det som ligger för deras fötter. Ett slående bevis härför ha vi i filosofiprofessorernas behandling av naturrätten. För att förklara de enkla mänskliga levnadsförhållanden, som utgöra dess stöff, alltså rätt och orätt, ägandeskap, stat, straffrätt o. s. v., gör man bruk av de mest utsvävande, abstrakta, följaktligen vidlyftigaste och innehållslösaste begrepp, och därav reses än det ena, än det andra babelstornet till skyn, allt efter de olika professorernas griller. Därigenom göras de klaraste, enklaste och oss omedelbart berörande förhållanden i livet oförståeliga, till stor nackdel för ungt folk, som bildas i en sådan skola; under det sakerna själva äro högst enkla och begripliga; varom man kan övertyga sig genom min framställning därom (om moralens grundval § 17; och Världen såsom v. o. f. B. 1, § 62). Men vid vissa ord, såsom rätt, frihet, det goda, varandet (denna intetsägande infinitiv av kopulan) o. a. m. hisnar tysken; hän kommer i ett slags delirium och börjar att begå sig med intetsägande, högtravande fraser, i det han på ett konstlat sätt radar ihop de vidlyftigaste, följaktligen ihåligaste begrepp, i stället för att han skulle blicka verkligheten i ögat och livslevande betrakta de ting och förhållanden, ur vilka dessa begrepp abstraheras, och som därför utgöra deras enda sannskyldiga innehåll.

* * *

Den som utgår från den förutfattade meningen, att rättsbegreppet måste vara ett positivt sådant, och nu tager sig före att definiera detsamma, går icke i land därmed; ty han vill gripa fatt i en skugga, förföljer en vålnad, söker ett nonens. Rättens begrepp är nämligen, likasom frihetens, ett negativt sådant; dess innehåll är en blott negation. Orättens begrepp är det positiva och är liktydigt med skadegörelse i vidsträcktaste bemärkelse, alltså laesio. En sådan kan nu tillfogas antingen personen, egendomen eller hedern. — Enligt föregående äro alltså mänskorättigheterna lätta att bestämma: Var och en har rätt att göra allt, varigenom han icke skadar någon.*)

Att hava rätt till eller på något är ingentting annat än att kunna göra eller taga eller nyttja det utan att därigenom skada någon annan: — Simplex sigillum veri.**) — Härav framgår också meningslösheten i många frågor, t. ex. om vi ha rättighet att taga vårt eget liv. Men vad de anspråk beträffar, som andra personligen kunna hava på oss, så gälla de med den förutsättningen, att vi leva, falla alltså bort med denna.***) Att den, som ej mer får leva för sig själv, ännu skall fortfara att leva som en blott maskin till andras gagn, är en överspänd fordran.****)

* * *

Ehuru människornas krafter äro olika, så äro dock deras rättigheter lika, enär dessa icke bero på krafterna, utan på grund av rättens moraliska natur, därpå, att i var o. en samma vilja till livet framställer sig på samma grad av sin objektivation. Detta gäller dock endast om den ursprungliga och abstrakta rätt, vilken varje människa har såsom människa. Den egendom, liksom den heder, som envar medels sina krafter förvärvar sig, rättar sig efter måttet och arten av dessa krafter och giver då hans rätt en vidare sfär: här upphör alltså likheten. Den häri bättre utrustade eller mera aktive utvidgar genom större förvärv icke sin rätt, utan blott talet på de ting, till vilka den sträcker sig.

*) Här kommer Schopenhauer fullkomligt överens med Paulus och Luther.

**) Sanningens enkla sigill, eller: Det sannas insegel är enkelt.

***) Ett egendomligt tankefel. Man erinre sig, vad som för en tid sedan meddelades bland sverigenyheterna om en man, som tog sitt liv och dessförinnan brände upp sin förmögenhet, för att ej hans släktingar skulle få ärva efter honom. Man kan icke gärna åtskilja de båda handlingarna. Den ena var lika oberättigad som den andra. På andra ställen talar Schopenhauer själv på ett mycket värdigare sätt.

****) Här märkes den oerhörda klyftan mellan den schopenhauerska och den kristna åskådningen.

A. W. MILLER
Vice-President

A STRONG RELIABLE BUSINESS SCHOOL

D. F. FERGUSON
Principal
President

Det kommer att betala sig många gånger om att företaga er affärsträning i Winnipeg, varest arbetstillgången är som bäst och tillfälle ges att genomgå en affärskurs i The Success Business College, vars graduenter alltid ha företräde hos tusentals arbetsgivare. Efter att ha fullbordat din kurs kan du omedelbart lämna skolan för att antaga en förmånlig anställning. The Success Business College är en stark, pålitlig skola — dess överlägsna betjäning har resulterat i att dess elevantal årligen är större än det årliga elevantalet hos alla andra affärsskolor i Manitoba tillsammanslagna. Öppen hela året om. Mottager elever vid alla tider. Tillskriv

THE Success BUSINESS COLLEGE Limited
385½ PORTAGE AVE. — WINNIPEG, MAN.

CANADA NYHETER.

Eriksdales Forumklubb avhöll sitt möte hos E. Hollander den 10 aug. Mötet var väl besökt, och nästa möte kommer att hållas söndagen den 14 september hos A. Norby, Mulvihill. Alla äro hjärtligt välkomna.

Mrs H. Tegelberg, sekr.

Settlare få hjälp att köpa farmmaskiner. Genom arrangemang mellan British Overseas, SeSttlement Board och hon. J. A. Robb, immigrationsminister komma engelska familjer, som settla i Canada, att bliva försäkrade om $1.500 för inköpande av nödvändiga farmmaskinerier. Denna summa kommer att utbetalas till 3,000 familjer, och arrangemang hava gjorts att återbetalandet av detta belopp må ske under en period av 25 år med 5 proc. ränta. För att det hela skall bliva en success, kommer Canadas regering att inköpa land för farmar i de maritima provinserna, ävensom att köpa de erforderliga maskinerierna för dessa nykommare. Utväljandet av dessa settlare kommer att handhavas av immigrationsdepartementet i England. Mr Robb förklarade, att på detta sätt skulle Canada bliva försäkrat om de bästa settlare, vilka fullt komma att tillvaratagа de tillfällen Dominionen erbjuder dem.

Gynna våra annonsörer.

KING GEORGE HOTEL

KING & ALEXANDER

Rum per dag eller vecka.

BÄSTA BETJÄNING ALLT MODÄRNT

Pris: $1.00 och $1.50 per dag.

PATENTER

Trade Marks—Copyrights

Fetherstonhaugh & Co.

Den gamla etablerade firman
36—37 C.P.R. Building,
Hörnet av Portage & Main St.
WINNIPEG

Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

LAKE SIDE ICE CREAM PARLOR.
Kenora, Ont.

Är den plats, varest ni alltid kan få en svalkande dryck samt god ice cream. Alltid god sortering av frukt, tobak, cigarrer och cigaretter samt god konfekt.
Svensk uppassning.
A. HÄKANSON.

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER.

Vi kunna ej skänka bort
Svenska Canada Tidningen
men för OKT. NOV. och DEC.
kan tidningen erhållas
för endast
25 Cent
Iakttag
detta enastående tillfälle
att erhålla Canadas största och bästa
Svenska tidning för endast 25c.
Använd blanketten i hörnet vid rekvisition.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Var god sänd mig Svenska Canada Tidningsn genast. 25 cents inneslutes, vilket betalar för tidningen till den 31 Dec. 1924.

Namn _____

Postadress _____

Vid framskriden ålder
kan ni vara kraftig och vid god hälsa genom att använda
DR. PETERS
KURIKO

Den stärker edra matsmältningsorgan.
Den verkar välgörande på edra njurar och er lever.
Den håller er mage i ordning.
Den styrker och uppbygger hela ert system.

Ett försök skall övertyga er. Den är beredd av rena, hälsogivande rötter och örter och innehåller inga skadliga eller vanebildande droger. Ej en apoteksmedicin. Tillhandahålles endast av speciella agenter. Tillskriv

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(Levereras tullfritt i Kanada.)